

ตอนที่ ๑

บทเบื้องต้นของ ปูชนียาจารย์แห่งสุวรรณภูมิ

เริ่มเดินทางจากสถานีขนส่งสายใต้ ด้วยรถทัวร์สายกรุงเทพฯ-สุพรรณบุรี เพื่อจะไปยังอำเภอสองพี่น้อง บ้านเกิดของหลวงพ่อดอกน้ำ รถมอเตอร์ ใช้เวลาเดินทาง ๒ ชั่วโมงครึ่ง ก็มาถึงทางแยกไปอำเภอสองพี่น้อง เราได้ลงรถที่ทางแยกนี้ เพื่อที่จะต่อรถไปยังวัดสองพี่น้องต่อไป

เราทราบข้อมูลเพียงแต่ว่า บ้านเกิดของหลวงพ่อดอกน้ำนั้นอยู่ตรงข้ามกับวัดสองพี่น้อง

รถได้พาเราผ่านท้องทุ่ง ซึ่งขณะนั้นถูกน้ำท่วมเจ็มนองไปทั่ว ใช้เวลาเดินทางจากทางแยกไปอีกประมาณ ๑๕ นาที เราก็ได้มาถึงวัดสองพี่น้อง

สภาพวัดโดยทั่วไปกว้างใหญ่ มีอาคารสร้างใหม่หลายๆ หลัง จนมองสภาพแวดล้อมและบรรยากาศเดิมๆ แทบไม่ออก วัดสองพี่น้องอยู่ติดกับคลองสองพี่น้อง ซึ่งกว้างประมาณ ๒๐-๔๐ เมตร

เราเดินไปจนถึงท้ายวัด มองไปยังตรงข้ามก็เห็นบ้านเรือนเรียงรายไปตามริมคลอง ในช่วงที่ได้พูดคุยกับชาวบ้าน และพระในวัด จึงได้ทราบว่าบ้านของหลวงพ่อดำปากน้ำเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมแล้ว ของเดิมนั้นเป็นเครื่องผูก

พระท่านก็ถามว่า “รู้จักเครื่องผูกไหม?”

เราก็ตอบว่า “ไม่รู้จักครับ”

ท่านก็บอกว่า “ก็ทำด้วยไม้ล่ำมดๆ กันไว้”

ไม้ล่ำ คือ ไม้ไผ่เป็นล่ำๆ ผูกมัดกันไว้ นี่คือสภาพบ้านโดยทั่วไปในสมัยนั้น

ชาวบ้านเล่าด้วยความภูมิใจว่า หมู่บ้านแห่งนี้เป็นที่ประสูติของสมเด็จพระสังฆราชองค์ก่อนโน้น คือ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถร) วัดพระเชตุพนฯ และเป็นดินแดนถิ่นกำเนิดของพระอาจารย์ที่เก่งกล้าในด้านการปฏิบัติทางจิตอีกหลายรูป

เรามองข้ามลำน้ำไปยังจุดที่พระท่านชี้ให้ดูว่าเป็นบ้านของหลวงพ่อดำปากน้ำ และระลึกถึงท่านว่า

ท่านเกิดที่นี่เมื่อปี พ.ศ.๒๔๒๗ มีพี่สาว ๑ คน และน้องชาย ๓ คน สมัยเป็นเด็ก ท่านช่วยเลี้ยงวัว เมื่อวัวพลัดหลงหายไป ท่านจะตามหาจนกว่าจะพบ ถ้าไม่พบก็ไม่ยอมกลับบ้าน เวลาใช้งานวัวก็จะไม่ใช่เกินกำลัง ถึงเวลาก็ให้พัก เพลก็หยุด ถือตามคติโบราณที่ว่าถ้าใช้งานจน “เพลคาบาวัว” แล้วจะบาปนัก จิตใจของท่านมีเมตตาอย่างนี้

เมื่อหันหน้ากลับมาดูสภาพภายในวัดสองพี่น้อง เทียบเดินชมไปรอบๆ วัด แล้วได้ระลึกถึงหลวงพ่อดำปากน้ำว่า

สมัยเมื่อท่านอายุได้ ๙ ขวบ ท่านข้ามฟากคลองจากบ้านมาเรียนหนังสือกับพระน้าชายของท่าน ที่วัดสองพี่น้องนี้เอง จนกระทั่งพระน้าชายลาสิกขาแล้ว ท่านจึงไปเรียนต่อที่วัดบางปลา อ.บางเลน จ.นครปฐม

เมื่อหลวงพ่อดำอายุได้ ๒๒ ปี วันหนึ่งในเดือน ๖ ข้างขึ้น (ราวๆ เดือนพฤษภาคม พ.ศ.๒๔๔๙) หลังจากที่ท่านคุมข้าวลงเรือและสั่งการลูกจ้างให้นำไปขายที่กรุงเทพฯ แล้วตัวท่านก็เข้าอยู่วัด หัดท่องจำวิธีบรรพชาอุปสมบท และศึกษาพระวินัยอยู่ ๒ เดือน จนถึงกรกฎาคม พ.ศ.๒๔๔๙ (เดือน ๘) ท่านก็ได้อุปสมบท ที่โบสถ์วัดสองพี่น้องแห่งนี้

ท่านบวชแล้ว มีฉายาว่า “**จันทสโร**” เป็นพระภิกษุ **สด จันทสโร** ที่นี้เอง

ท่านได้ละทิ้งเพศฆราวาส สู่เพศของบรรพชิต มุ่งศึกษาธรรมอย่างจริงจัง

พรรษาแรก ท่านจำพรรษาอยู่ที่นี่ เรียนธรรมะไป จนพบคำว่า “อวิชชาปจยา” อยากจะรู้ว่าแปลว่าอะไร ท่านเที่ยวถามหาผู้รู้ที่จะตอบได้ เขาก็ว่าถ้าอยากรู้ต้องไปเรียนที่บางกอก พรรษาต่อมาท่านจึงได้ไปอยู่ที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม กรุงเทพฯ

หลวงพ่อกลับมาที่นี่อีกครั้ง หลังจากที่ท่านบรรลุลหรรษเข้าถึงธรรมกายแล้ว ท่านได้พาพระภิกษุที่ได้เข้าถึงธรรมกายมาที่วัดสองพี่น้องด้วย และมีพระภิกษุที่วัดนี้ได้รู้เห็นธรรมตามท่านอีก ๑ รูป

เราจากวัดสองพี่น้อง มุ่งหน้าสู่วัดบางปลาต่อไป

รถยนต์พาเราผ่าน อ.สองพี่น้อง อ.กำแพงแสน เข้า สู่ อ.บางเลน ใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง ก็มาถึงวัดบางปลา ซึ่งอยู่ติดแม่น้ำท่าจีน

ลมเย็นๆ พัดจากแม่น้ำเข้ามาในเขตวัด ให้ความรู้สึกเย็นสบายจริงๆ สภาพที่พักภายในวัด ส่วนหนึ่งยังเป็นกุฏิเดิมๆ เห็นแล้วก็นึกถึงว่า

นี่คือสถานที่ที่สมัยหลวงพ่อบุญเป็นเด็กๆ มาเรียนหนังสือกับพระอาจารย์ทรัพย์ จนรู้ภาษาไทยและภาษาขอมได้ดี และเป็นสถานที่ที่มีผู้รู้ธรรมะ เห็นธรรมะ ตามหลวงพ่อบุญเป็นพระภิกษุ ๓ รูป และฆราวาสอีก ๔ ท่าน

ณ ที่แห่งนี้จึงเปรียบได้กับป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระปัญจวัคคีย์ ได้รู้เห็นธรรมตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระภิกษุและคฤหัสถ์ที่รู้เห็นธรรมตามหลวงพ่อบุญที่วัดปากน้ำ จึงเป็นพยานยืนยันว่าหนทางปฏิบัติที่ท่านพบนั้นเป็นของกลาง เมื่อปฏิบัติถูกต้องแล้ว ก็จะเข้าถึงได้เช่นเดียวกับท่าน เป็นประจักษ์พยานได้ว่า **“สิ่งที่ท่านพบนั้นเป็นของจริง ผู้ใดปฏิบัติได้ถูกต้องย่อมเข้าถึงได้อย่างแน่นอน”**

เนื่องจากวัดบางปลาอยู่ติดกับแม่น้ำท่าจีน และคลองสองพี่น้องที่ไหลผ่านบ้านเกิดของหลวงพ่อบุญก็เชื่อมกับแม่น้ำท่าจีน การเดินทางจากบ้านท่านไปวัดบางปลาในสมัยนั้นจึงสะดวกสบาย และอยู่ไม่ไกลกันนัก อ.สองพี่น้อง และ อ.บางเลน ก็อยู่ติดกันนั่นเอง

แต่น่าเสียดายว่าปัจจุบันไม่มีเรือเดินทางในคลองสองพี่น้อง และแม่น้ำท่าจีนแล้ว

ไม่เช่นนั้นเราคงจะได้ย้อนรอยการเดินทางจากบ้านของหลวงพ่อดาวดึงส์ในคลองสองพี่น้อง ล่องผ่านไปตามแม่น้ำท่าจีน แล้วมาขึ้นที่ท่าวัดบางปลา คงจะได้บรรยากาศดีไม่น้อย

เราจากวัดบางปลามาในเวลาใกล้เที่ยง ฝากความทรงจำไว้ในห้วงความรู้สึกถึง หลวงพ่อดาวดึงส์ ผู้เป็นครูบาอาจารย์ของเรา ท่านเป็นบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ที่ค้นพบ **“วิชชาธรรมกาย”** ซึ่งสูญหายจากโลกนี้ไปแล้วให้กลับคืนมาได้ พระคุณอันยิ่งใหญ่นี้ยากจะพรรณนาหรือทดแทนได้หมด

เราได้เข้าใจชีวิต รู้เป้าหมายชีวิต เข้าใจธรรมชาติของพระพุทธรูปเจ้ามากขึ้น ฯลฯ ก็ด้วยอาศัยคำสอนคำอธิบายของท่าน ซึ่งได้มาจากธรรมะที่ท่านได้ปฏิบัติจนเข้าถึง

หากไม่มีท่าน ผู้สละชีวิตเพื่อเข้าถึงธรรมให้ได้แล้ว เราคงจะไม่มีวันนี้ วันที่เราเข้าใจว่าควรดำเนินชีวิตอย่างไรจึงจะเกิดประโยชน์สูงสุด เข้าใจว่าธรรมกายเป็นสิ่งที่เราต้องปฏิบัติให้เข้าถึง และคงจะไม่มีวันนี้...วันที่เราพบความสุขที่แท้จริงของชีวิต

รถทัวร์พาเรากลับมาถึงสถานีขนส่งสายใต้ในเวลาบ่ายต้นๆ ยังพอมีเวลาต่อรถไปยังวัดพระเชตุพนฯ

ที่วัดพระเชตุพนฯ นี้ ครั้งหนึ่งท่านออกบิณฑบาตไม่ได้อาหารเลยมา ๒ วัน ท่านก็ยอมอด พอวันที่สาม ท่านบิณฑบาตได้ข้าวมา ๑ ททัพพี กับกล้วยน้ำว้าอีก ๑ ผล เมื่อลงมือฉันไปได้คำหนึ่ง ท่านก็เหลือบไปเห็นแม่สุนัขพอมโซเดินมา คงจะอดอาหารมาหลายวัน เช่นเดียวกับท่าน ด้วยจิตเมตตาแต่ก็ยังหิว ท่านตัดสินใจปั้นข้าวที่เหลืออยู่อีกคำหนึ่ง และกล้วยน้ำว้าครึ่งลูก ให้เป็นทานแก่สุนัข แล้วอธิษฐานจิตว่า

“ขึ้นชื่อว่าความอดอยากอย่างนี้ ขออย่าให้มีอีกเลย”

หลวงพ่อดาวดึงส์ที่วัดพระเชตุพนฯ เพื่อเรียนหนังสือ โดย

เช้า ฉันเช้าแล้วข้ามฟากไปเรียนที่วัดอรุณฯ

เพล กลับมาฉันเพลที่วัดพระเชตุพนฯ

บ่าย เรียนที่วัดมหาธาตุฯ

เย็น เรียนที่วัดสุทัศน์ฯบ้าง วัดสามปลื้มบ้าง

กลางคืน เรียนที่วัดพระเชตุพนฯ

แต่ก็ไม่ได้ไปเรียนติดๆ กันทุกวัน มีเว้นบ้างสลับกันไป

สมัยนั้นไม่มีหนังสือเป็นเล่ม มีแต่หนังสือที่จารลงในใบลาน ไม่มีหลักสูตรการสอน ใครอยากจะเรียนเล่มไหนผูกไหน ก็เอาไปขอให้พระอาจารย์สอนให้ จะเรียนตามเพื่อนก็ต้องมีผูกตามเพื่อน หลวงพ่อเลยต้องแบกหัวผูกใบลานเหล่านี้จน “ไหล่ลู่”

เดินต่อไปยังท่าน้ำริมแม่น้ำเจ้าพระยา มองไปยังฝั่งตรงข้ามก็เห็นพระปรางค์วัดอรุณราชวราราม ที่หลวงพ่อดำปากน้ำต้องข้ามฟากไปเรียนหนังสือ

ที่ท่าน้ำแห่งนี้ เราระลึกถึงความวิริยะ อุตสาหะ บากบั่น ความตั้งใจและมุ่งมั่นในการศึกษาเล่าเรียนนี้เป็นที่เลื่อมใสของชาวบ้านในแถบนี้ จนมีแม่ค้าชื่อนวม บ้านอยู่ท่าเตียน ปวารณาถวายอาหารปิ่นโตแด่หลวงพ่อเป็นประจำ

เมื่อแม่ค้านวมทูลพลภาพ เพราะขราลง หลวงพ่อก็ยังรับแม่ค้านวมนี้มาดูแลตอบแทนคุณที่เคยถวายอาหาร ดูแลท่านเมื่อครั้งท่านอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ จนกระทั่งแม่ค้านวมสิ้นชีวิตลง

เราโดยสารเรือด่วนเจ้าพระยา จากท่าน้ำหน้าวัดพระเชตุพนฯ ขึ้นมาตามเส้นทางที่หลวงพ่อดำปากน้ำเคยใช้ล่องเรือไปยังท่าน้ำเมืองนนท์ แล้วต่อเรือหางยาวเข้าไปตามคลอง ใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง จากท่าน้ำที่วัดพระเชตุพนฯ เราก็มายังวัดโบสถ์บน

ตามคลองที่แยกไปจากแม่น้ำเจ้าพระยา ก่อนที่จะถึงวัดโบสถ์บนนั้น ชีวิตสองฟากฝั่งคลอง ยังเป็นบ้านที่มีวิถีชีวิตอยู่กับน้ำในคลองนี้เป็นหลัก ยังคงซักผ้าที่ท่าน้ำหน้าบ้านตัวเอง บ้านแทบทุกหลังจะมีท่าน้ำไว้คอยยีนโบกมือ เรียกเรือหางยาวเข้าไปจอดรับ

เราผ่านไปเห็นเรือลำใหญ่จอดอยู่หลายลำ ที่เขาไว้ใช้บรรทุกสินค้า ดูแล้วทำให้นึกถึงเรือที่หลวงพ่อดำปากน้ำ ใช้เป็นเรือบรรทุกข้าวสารไปขายที่กรุงเทพฯ สมัยเมื่อท่านยังเป็นฆราวาส

ภายในอุโบสถวัดโบสถ์บนนี้ ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ พ.ศ. ๒๔๖๐ กลางพรรษาที่ ๑๒ ของหลวงพ่อดำปากน้ำ ท่านก็ได้สละชีวิตปฏิบัติธรรม จนได้บรรลุลหรรษขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเข้าถึงพระธรรมกาย ณ โบสถ์หลังเก่าของวัดแห่งนี้เอง

ขณะนี้ภายในวัดโบสถ์บน กำลังมีการก่อสร้างอุโบสถหลังใหม่ เราได้แต่อธิษฐานว่า ขออย่าให้ท่านผู้ดูแลวัดนี้ ทำลายโบสถ์หลังเก่าเลย อยากให้ท่านเก็บไว้เป็นอนุสรณ์

เครื่องระลึกถึงหลวงพ่อดาวดึงส์

ช่วงเวลาที่ไปนั้น เกิดน้ำท่วมใหญ่ น้ำจึงท่วมเข้าไปถึงเขตบริเวณโบสถ์หลังเก่า สภาพโดยรอบโบสถ์ทรุดโทรมไปมาก เมื่อเดินดูโดยรอบแล้ว ก็ผลักบานประตูเข้าไป ภายในโบสถ์ ซึ่งมีทางเข้าอยู่ ๒ ด้าน ซ้ายและขวา ด้านหลังโบสถ์ปิดทึบไม่มีประตู มีพระประธานองค์ใหญ่ตั้งอยู่ตรงกลาง และพระองค์เล็กๆ ลดหลั่นกันลงมาอีกหลายองค์

พื้นโบสถ์ยังคงเป็นของเดิม ที่ดูแล้วทำให้นึกถึงวันที่หลวงพ่อดาวดึงส์บรพธรรม ในวันนั้น เมื่อท่านเริ่มนั่งสมาธิในโบสถ์ ท่านเห็นมดขี่ไต่ขึ้นมาตามรอยต่อของแผ่นหิน ท่านตั้งใจจะเอาน้ำมันมาขีดเป็นวงรอบตัวไว้เพื่อกันมด แต่แล้วท่านก็นึกได้ว่า ชีวิตยัง สละได้ จะกลัวอะไรกับมด แล้วท่านก็ตั้งใจนั่งไป จนกระทั่งเข้าถึงธรรม ในคืนวันเพ็ญ เดือน ๑๐ ที่โบสถ์แห่งนี้นั่นเอง

เรากราบพระประธาน แล้วก็เดินออกมาจากโบสถ์ ก่อนกลับก็หันไปมองดูอีกที ด้วยระลึกว่า น่าจะมีสถานที่สักแห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ให้ระลึกถึงหลวงพ่อดาวดึงส์ รักษาไว้ให้อนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาประวัติชีวิตของท่าน

สถานที่เกิด ที่บ้านตรงข้ามวัดสองพี่น้อง

สถานที่บรพธรรม ที่วัดโบสถ์บน บางคูเวียง

สถานที่เผยแผ่วิชชาธรรมกายครั้งแรก ที่วัดบางปลา

แม้ไม่ได้สถานที่เหล่านี้ ก็น่าจะมีสถานที่เก็บรวบรวมประวัติชีวิต และบันทึกคำสอนของท่านไว้บ้าง

เมื่อนึกดูแล้ว ขณะนี้ก็นึกจะมีอยู่ก็คือ...

วิหารที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ที่จะสร้างขึ้นในเขตพื้นที่ศูนย์กลางธรรมกายแห่งโลก วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี ซึ่งจะเป็นสถานที่รวบรวมประวัติชีวิตของท่าน ตลอดถึงบันทึกคำสอนวิชชาธรรมกาย และตัวแทนท่าน ด้วยรูปหล่อเหมือนขนาดเท่าครึ่งขององค์จริง ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งองค์ ประดิษฐานอยู่ในวิหารนี้ จะเป็นสถานที่ที่จัดสร้างขึ้น เพื่อบูชาคุณของหลวงพ่อดาวดึงส์ อย่างแท้จริง บันทึกประวัติชีวิต ตลอดถึงเก็บรักษาหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวกับท่านไว้ในที่นี้ด้วย

กาลเวลาหมุนเวียนผ่านไป สถานที่ต่างๆที่เราได้ไปดูมานี้ จะมีการเปลี่ยนแปลงไป จนอาจจะจำสภาพเดิมไม่ได้ แต่ก็ยังคงมีหลักฐานเหลืออยู่ที่วิหารแห่งนี้ เป็นประจักษ์ พยานยืนยันให้ชาวโลกได้รู้ว่า...

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นปูชนีย-บุคคล ที่มีชีวิตอยู่จริงในสมัยเมื่อพุทธศาสนาล่วงเลยมาแล้ว ๒,๕๐๐ กว่าปี เป็นบุคคล ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย วิชชาอันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สูญหายไปจากโลก นานถึง ๒,๐๐๐ ปี ให้กลับคืนมาเพื่อเป็นแสงสว่างส่องทางชีวิต นำหนทางอันประเสริฐ บริสุทธิ์ หอมดจด และเป็นหนทางแห่งความสุขที่แท้จริงมาให้แก่ชาวโลกอีกครั้งหนึ่ง

